

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

De statu vitæ ritè eligendo. Oratio XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

DE STATU
VITÆ
RITE ELIGENDO.

ORATIO XIX.

Da mihi sedium tuarum affricem Sapientiam .... ut sciam, quid acceptum sit apud te. Sap. 9.

Ita orabat olim sapientissimus post hominum memoriam Salomon, qui populi Israëlitici Rex constitutus, cùm impetrandi, quæcumque vellet, fidem accepisset ab ipso Deo, cogitationes omnes suas ac vota eò conclusit ac terminavit, ut uberiore cœlestis Sapientiæ lumine illustratus, & divinam voluntatem intelligeret, & intellectam semel viriliter ac constanter sequeretur. Hujus porro precationis geminum fructum tulit Rex sapientissimus, ut & spiritum Sapientiæ, quem tam ardenter concupierat, obtineret, nec cæteris aedibus, quas contempserat, privaretur. *Optavi, inquit ipse, & datus est mihi sensus; invocavi, & venit in me spiritus Sapientiæ. Sap. 7.* Mox uberrimos ejusdem Sapientiæ fructus respiciens, subjicit, & venerunt mihi omnia pariter bona cum illâ. Tantæ nimirum fuerunt Principis illius opes, potentia tanta, tanta gloria, ut reliquis toto orbe Regibus longè præcelleret.

Atque

Atque utinam, Adolescentes Christiani, sapien-
tissimi Regis exemplo induceretis animum, nihil
esse uticuique vestrum in vita optandum magis,
quam ut ejusdem Sapientiae beneficio dignoscere
vobis liceat peculiarem illam divinæ voluntatis ra-
tionem, quæ singulos vestrum attinet, & certæ
cuiquam vitæ conditioni, dum vos conderet, ad-
dixit. Utinam superni illius luminis adipiscendi
desiderio frequenter cum Salomone precaremini;
Da mihi sedium tuarum assistricem Sapientiam, ut
sciam quid sit acceptum apud te.

Verum quotquisque vestrum est, Adolescentes
carissimi, qui in perscrutando divinam in eâ
re voluntatem, aut laboraverit hactenus, aut la-
borandum sibi esse etiam duxerit? Alij innatâ quâ-
dam levitate mentis abducti nec cogitârunt un-
quam fortasse, rem illam esse operum suorum; alijs
cum satis intelligent, in eligendo vitæ statu mo-
mentum esse ad salutem æternam plurimum; ta-
men, quasi res ejusmodi maturiorem ætatem re-
quireret, illam ab adolescentiâ solicitudinem in
aliquid vitæ tempus rejiciendam putant. Alij veriti-
ne plura Deus ab ipsis postulet, quam præstare ve-
lunt, satius esse æstiment divinam penitus nescire vo-
luntatem, quam in eâdem exequendâ, ubi illa inno-
tuerit, minus obsequentes videri.

Hæc & alia, quæ ætatis vestræ vel ignorantia,
vel socordia, vel incuria certè prætexere solet, ut
statim præcidam omnia, operæ pretium esse duxi,
Adolescentes, de eligendo ritè, & secundum Chri-
stianæ Sapientiae leges vitæ statu verba facere; ra-
tus nullum esse dicendi argumentum, quod aut
vestræ magis conveniret ætati, aut plus ad salutis
vestræ rationem pertineret. Atque ut uno quasi
intuitu pervideatis, quæ futura sit Oratione geminâ
series & ordo rerum quem sequar, duo aggrediar
probare, Alterum quanti sit ad salutem vestram
æternam

æternam momenti, destinatam vobis à divinâ Providentiâ ingredi vitæ conditionem. Alterum, quam inire rationem oporteat, ad cognoscendam pecuniam illam vitæ fortem, quam vobis Deus amplectendam præscripsit. Intelligetis ergo primum, providendum vobis ante omnia, si vestræ in perpetuum tempus felicitati consilere volueritis, ut in vitæ statu eligendo divinam voluntatem, tanquam certissimam atque unicam bonæ electionis regulam ac normam sequamini. Deinde multiplicem ac variam subjiciam vobis divinæ voluntatis indagandæ viam. Quæ duo pro virili parte dum exequor, oro vos atque obteitor, Adolescentes, ne quis existimet hæc dici à me, quasi quempiam è vobis vel ad religiosum institutum, vel ad Ecclesiasticam disciplinam velim allicere; cùm eò tantùm spectet Oratio mea, nihil ut temere, nihil, nisi consulto priùs Deo, in eo genere suscipiatis.

Est hæc omnipotentis Dei in universum genus humanum tam bene affecta voluntas, neminem ut ab æternâ beatitudine exclusum velit, sed omnes ad eandem gloriam invitet, ac, quantum est in se, quotquot sunt homines, promoteat. Deus, inquit Apostolus, omnes homines vult saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Hoc tertierrimo in unumquemque nostrum affectu, sic Deus Pater dilexit mundum, ut cùm æternæ servituti eundem mancipatum cerneret. Filium suum unigenitum liberandis omnibus tradere non dubitaverit. Hac eadem impulsus caritate Dei Filius, qui non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo, Philip. 2. ita se communem in arâ crucis victimam expiandis totius mundi flagitijs obtulit, ut effusione purissimi sanguinis iratum nobis divinum Numen placaret, & morte suâ æternæ felicitatis adiumentum referaret.

Hæc

Hæc cùm vera sunt, & ipso veritatis signacula confirmata; tum illud certè verissimum, multas esse ac varias ab omnipotente Deo præsignatas viæ semitas, per quas genus hominum ad eundem cœlestis patriæ terminum perducere statuerit. Hinc illa tanta conditionum, ordinum, officiorūmque diversitas, militarem dico vitam, forensem, aulicam, servilem, liberam, religiosam, Ecclesiasticam, mercimonijs deditam, quas non tam ad hujus aspectabilis mundi pulchritudinem atque ornatum divina Providentia constituit, quām ut mortalium salutem spectaret, nobisque ficeret palam, nullam esse ex ijs omnibus viam, quæ ad cœlum denique non pertineret. Quod ut persuasissimum esse nemini non debet, ita & illud citra controversiam positum, non omnia pariter omnibus expedire, nec eundem singulis viæ tramitem aperiri: aliam aliâ convenientiorem quibusdam esse sortem, militare alteri, alteri religiosum, forense alteri vitæ genus à Deo destinatum ad salutem, à quo non possit sine maximo rerum æternarum periculo deflectere. Hic secretus ab omni terrenarum occupationum commercio optatum beatæ felicitatis portum attinget, qui, si rerum cœlum undis se immerserit, tempestatum fluctibus absimptus miserabile naufragium patietur. Ille Ecclesiasticæ disciplinæ mancipatus, tutissimumque adversus morum corruptelam nactus præsidium, cœlum merebitur; qui profanæ militiæ adscriptus, armorūmque licentiâ depravatus in sempiternum exitium corruet: alter molestas rei domesticæ curas atque sollicitudines cum ipso salutis negotio feliciter componet, qui semotus idem à strepitu hominūmque confortio, dulcissimum, quod optare virtus possit, perfugium certam in ruinam converteret.

In

In eo igitur totius rei cardo vertitur, ut, quod cnique Deus præfinierit vivendi institutum, illud, si servare animam suam velit, omni studio amplectendum putet. Neque enim vestrum est quascumque pro arbitrio ac libidine arripere vitæ partes, & per omnem promiscuè semitam ad cœlestem patram contendere. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Joan. 6. Verba sunt ipsius Christi. Adolescentes, quibus derogare fidem nullus audeat. Religioso te jugo maticipâsti, miliaribus institutis nomen dedisti, forensibus te rebus applicuisti, mercimonij operam dedisti: quo duce? quo auspice? quo auctore? Tui te nimis parentes illuc impulerunt; ijs te ipse studijs applicuisti? miserum te, qui tuum ipsius arbitrium, qui parentum in eâ re libidinem secutus sis; pessime saluti tuæ consuluisti. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum:* non tractus à Deo, non vocatus, sed intrusus ab alijs, sed per te imprudenter inductus es.

Nolite itaque efferre magnificentiū, Adolescentes, quod à multis jactari solet; nihil aut parum interesse, quam quisque sortem audeat, multas suppetere ad eundem beatitudinis terminum perveniendi vias, nullum esse vitæ statum, si modò divinæ legi non repugnet, quem Deus ipse non instituerit ac consecrârit, plurimos in unoquoque vivendi instituto extitisse viros probatissimos, qui illud morum innocentia, virtutum exemplis, vitæ sanctitate illustrârunt. Nam cùm hæc vera esse ultrò fatear, non ita pariter conesserim vestro cù jusque permitti arbitrio, ut, qui maximè arriserit vitæ status, hunc sine discrimine, sine delectu statim ambiat. Frustra enim verò existimes, Adolescentes Christiane, quamcumque tu iniéris vitæ rationem, eandem tibi ad salutem æternam adjumento fore, tibi, inquam, quem ad peculiarem vivendi for-

formam Deus vocavit. Frustra te per latam ac spatiösam viam ad beatam immortalitatem perven- turum esse confidas, si per arctum & angustum tra- mitem tibi sit, ita volente Deo, incedendum. Vi- dete ergo, ne vos malus error illudat & inanibus ratiunculis fecisse vobis fucum videatur. Nullum est enim insidiarum genus, quo humani generis ho- stis felicissimus abutatur juventutis in perniciem, quām si diversa vivendi instituta eodem penitus modo ad salutis negotiorum conferre persuaserit. Hoc enim semel assedit, adolescentem quemvis in requi- rendā divinā voluntate indiligentem & incurium efficiet; exorta sāpē strictioris ac religiosioris vi- tæ desideria suffocabit, & vim divinæ vocationis tanto necessitudinis vinculo cum ipsā salute con- nexam, inanem prorsus atque irritam dabit.

Quotusquisque enim juvenum est, si modò sit amans plus æquo sui, & ad liberioris vitæ for- mam propensior, quem isthæc rationum momen- ta non inclinent, dum Spiritus nequam passim ob- trudet, eam esse divinæ dispositionis legem, ut non eandem ab omnibus omnino hominibus sancti- tatis perfectionem exigat: mansiones in domo Dei, teste ipso Christo, *Ioan. 14.* esse multas ac varias: frustra institutos fuisse à Deo tam diversos in humanā vitā officiorum ordines, nisi ad eos pro- fitendos ac consecrandos idem Deus non paucos invitasset; non esse tantam hujus sæculi pravitatem, ut non reperire sit plurimos, qui se vel in medio nationis pravæ ab omni contagio tutos præstent at- que incolumes.

Neque hic porrò conquiescit veterator illo callidus, quin prætentā majoris etiam boni ex- pectatione vocantis innus ad meliora Dei stimulus omnes hebet ac retundat. Fingite enimverò quempiam arcanis à Deo mouibus incitari ad reli- giosum institutum; si speciosis, quas modò sub- O
jeci,

jeci, rationibus divinam vocationem labefactare non valuerit, tum Spiritus boni ingenium, ut solet, ac morem assimulans, mundum ipsum tanquam amplissimum cujuscumque virtutis exercendæ theatrum adolescentis animo exhibebit. Hic demum, inquiet, sinceræ pietati profitendæ locus est, ubi Religio impugnatur apertius: hic efflorescit tanto magis castimonie studium, quanto minus illa colitur & amatur: nusquam se prodit tam opportunè caritas, quam ubi opitulandi miseris frequens occasio ac perpetua quædam necessitas occurrit; uno verbo quisquis volet rigidum se virtutis defensorum, ac satellitem profiteri, id ubi præstet illustrius, quam apud eos, qui tam antiquas cum ipsâ virtute inimicietas exercent?

His atque alijs præventus adolescentis animus, quam prouum est, sibi ut persuadeat, nihil esse revera, quod rigidius ineat vivendi institutum, cum nullum immineat periculum, si paulo commodius vita genus sectetur; at licet non desistat Deus urgere cessantem, & admonere tacitum discriminis, quod in procelloso mundi pelago decurrit; confusus plus æquo viribus, ac certus obliuctari fortiter contra torrentem corruptelæ, obdurescere non dubitat vocantis Dei stimulis; demens, qui non intelligat, quanta sit humanæ voluntatis imbecillitas, quam divina non fulciat ac sustentet.

Atenim si res ita se habet, inquies, quid demum restat, nisi ut omnes quotquot sunt, homines, abdicata rerum terrenarum sollicitudine, religiosis se institutis mancipent, quo quid alienum magis ab eo rerum ordine, quem ab omni ævo divina Providentia constituit? Ut ne ignoras, Adolescens Christiane, quisquis hæc objicis. Absit enim verò, ut ego velim, vel ad eundem omnes vocari perfectionis gradum, vel extra religiosas familias nemini ad cœlum viam patere; vel denique ullum re-

reprobari à Deo statum, qui malus ex se se videri non possit. Imò nullus est ejusmodi, qui suis ad salutem præsidijs non sit instructus: in quo moratam ac piam traducere vitam non liceat, si illius ingrediendi auctorem Deum ac ducem habueris. Verùm hoc tibi incumbit unum, ut divinam in eâ re voluntatem requiras; ut inconsulto Deo nihil statuendum arbitreris; ut tibi persuadeas rem momenti hujus, neque tuo ipsius arbitrio, neque parentum voluntati, neque humanis consilijs esse permittendam. Illius est, qui novit figmentum nostrum, consulere, quid nobis maximè conveniat; illius est accommodare singulorum ingenio atque indoli, eas vitæ partes, quas ad majorem sui nomini gloriæ, & ad propriam uniuscujusque utilitatem magis conducere noverit. Illius est hunc vocare ad solitudinem, ut loquatur ad cor ejus; Osæ 2. illum inter ipsas corruptelæ illecebras possum ab omni prorsus contagionis vitio præstare incolumem; istum inter medios armorum tumultus sublimioris cuiusdam sanctitatis exemplum statuere. Nobis verò hæc una solitudinis ratio, id unum negotij genus imponitur, ut divinæ voluntatis propositum pernoscere, quantum est in nobis contendamus, cognitum semel magnâ animi alacritate exequamur.

Atque ut liquidius intelligatis, quanti ad salutem æternam intersit, eum ingredi vitæ statum, qui sit quasi sigillo supremæ voluntatis impressus; istud considerate diligenter, Adolescentes Christiani, eum esse divinæ Providentiæ ordinem, ut, dum quæpiam alicui vitæ instituto destinat, cum eo pariter instituto uberiora quædam gratiæ componat adjumenta, quibus ille fretus singulas officij sui in eâ vivendi formâ partes ac munia facilius atque alacrius impleat, & varia, quibus singulæ vitæ conditiones obnoxiae sunt, pericula de-

Q 2

clinare

clinare possit. Nullum est enim vitæ genus, quod suis non teneatur legibus, quod suas non habeat difficultates, & propria quædam salutis discrimina, quæ facile quidem ac nullo ferè negotio declinaveris, si comparatis adversùs isthæc obstacula præsidijs adjuvâre, eadem verò vix ac ne vix quidem superes, si ijsdem auxilijs fueris destitutus. Agite, Adolescentes, ad vestram ipsorum in eâ re experientiam vos provoco.

Mirari sæpenumero vobis contigit, qui fieret, ut Juvenes aliqui, quibuscum in eâdem societate vivebatis, non ita pridem, postquam religiosas familias ingressi essent, ijs ultrò carerent vitæ commodis atque oblectamentis, quorum paulò ante nihil minus, quam cæteri, amantes viderentur. Offerabant se se vestris oculis tristissima quædam durioris rigidiorisque disciplinæ indicia. Vixus tenuis, vestitus asper, paupertas horrida, juge silentium, solitudo maxima, perpetuum ab omni voluptate divortium; & tamèn inter tot asperitates atque molestias, nihil erat in ipsorum oculis, nihil in ore, nihil in vultu, nihil in totâ corporis habitudine, quod singularem lætitiam, beatamque tranquillitatem animi non præ se ferret. Unde hæc ranta, tam repentina indolis, animorum, voluntumque conversio? Ecce illi, qui ad amplissimas hæreditates inhiabant, rebus jam carere omnibus facile sustinent; qui curandæ cuticulæ nuper indulgebant molliùs, gravissimas hodie corporis afflictiones sponte ambiunt: qui nobilitate generis & fortunæ lætioris exspectatione freti altissimos spiritus induerant, nunc ab obeundis vilissimis ministerijs minime refugiunt. Hoccine fatum esse dixeris levitatis & inconstantia, quæ juvenum animis insita sensus ejusmodi, affectusque à naturâ tam alienos atque abhorrentes induxit? An non potius æquum est exigitimare mutationem tam insolitam

solitam opus esse cœlestis gratiæ , quæ acerbitates quasque ita mitigare novit ac condire, ut, qui semel eâ præventi fuerint , molestiarum gravitatem ac pondus minimè sentiant. Id porrò pretiosum gratiæ munus, quod mitigandis ac condiendis quodammodo proprijs cujusque conditionis incommodis est natum, si neminem unquam deficit, qui quodlibet vitæ institutum volente atque impellente Deo fuerit amplexus , quantò largius atque magnificenter impertitur illis, qui vocantis Dei motibus obsequentes difficultem ac laboriosam insistere viam non dubitaverint ?

Atque hoc erat , quod olim D. Bernardus nobilibus quibusdam viris, qui ad ipsum diverterant, inuebat. Stupebant illi, vixque suis credebant oculis, dum cernerent Juvenes bene multos, qui se ipsius disciplinæ erudiendos tradiderant, insignes plerosque nobilitate sanguinis , & mollioribus à puero assuetos delicijs, pares jam inveniri ferendis gravissimis laboribus , quales illud vitæ genus , quod profitebantur , exigebat. Quibus vir ille sapientissimus idem ac sanctissimus uno verbo non verè minus quam ingeniosè respondebat, *Cruces quidem videtis, unctiones vero non videntis.* Durum videtur vobis noctem orationibus insomnem trahere, corpus inediâ , vigilijs, afflictationibusque macerare, omnibus, quæ natura fert, commodis abstinere, nullum facere totâ vitâ, quam longa est, torquendi se se ac cruciandi finem: cruces quidem illæ sunt, amici, quas videtis, at non videtis unctiones, quibus cruces illas Deus ungit ac temperat. Ah ! si penetrare vobis liceret intimos animi nostri recessus; si perspicere possetis, quibus anima innocens suavitatibus perfundatur, quibus delicijs affluat, quam puris sincerisque voluptatibus recreetur; non jam mirari contingeret, quod gravissimas quasque religiosæ vitæ molestias

Q 3

tam

nam alacri, tam constanti animo perferamus; quod rigidæ paupertatis angustias, afflicti maceratique corporis asperitates, perpetuas duri improbique laboris exercitationes læto semper atque hilari vultu subeamus; non jam miseros, qui in cœnobijs degunt, sed beatos; non inopes, sed divites, non insipientes, sed sapientes, non dignos commiseratione, sed mortalium omnium florentissimos appellaretis. *Cruces quidem videtis, unctiones vero non videtis.*

Verum juvat id ipsum, quod diximus contraria omnino experientia confirmare; mentem advertite, Adolescentes, oculosque conjicite in eos, qui in medio rerum mundanarum commercio positi, beati præter ceteros ac fortunati reputantur. Unde fieri putatis, ut tam pauci sint ex illis, qui se contentos suâ sorte audeant profiteri? Alij inter aggestos pecuniarum cumulos miserâ premuntur egestate; alijs mollissimis deliciarum illecebris perfusi assiduis dolorum aculeis cruciantur; alijs supremo honorum in fastigio collocati crudelissimâ laborant ambitione: quæcansa est, inquam, tam insolitæ tamque inexpectatae perturbationis, nisi quod hominum bona pars, cum inconsulto atque obniente etiam plerumque Deo, se se in ejusmodi conditionem vitæ intruserint, meritò destituuntur illis gratiarum præsidijs, sine quibus beatam ac felicem, quoctunque tandem in statu, vitam vivere nemo possit?

An non eodem referenda pariter origo humanae pravitatis atque corruptelæ? Quid enim in orbem terrarum vitiorum illam eliviem demercentem urbes, inundantem agros, in aras etiam ac templo grassantem induxit? Unde jus desideratur in foro, in aulis pietas, in juventute pudor, in conjugijs fides? unde vix aura Christiani spiritus tenuis, vix avitæ religionis umbra superest? non est qui

qui faciat bonum, non est intelligens, aut requirens Deum, inquit Regius Vates, Psal. 13. Cur autem? *Omnes declinaverunt.* Nam quis, amabo vos, in tautis peccandi illecebris, quanta habet mundus ille, quem incolimus, vitia fugere; quis in tantis virtutis exercenda impedimentis studere virtuti possit, nisi singulari divinæ gratiæ præsidio confirmetur? Singulares autem illæ gratiæ, ut jam innuimus, & sanctorum Patrum Theologorumque testimonio exploratum est, certis quibusdam circumstantijs, locis, temporibus, ministerijs, vitæ conditionibus alligatae sunt: ab illâ conditione, ministerio, loco tuo deflexisti, refugisti, recessisti, ergo à divinâ gratiâ, virtute, justitiâ, cœlo ipso declinâsti. *Non est, qui faciat bonum. Omnes declinaverunt.*

Ad illam gratiarum privationem, quâ multantur illi, qui vocantem Deum audire neglexerunt, accedit individua privationis illius comes, miserrima plerumque vitæ series, quæ præconceptas in laxiore vivendi formâ jucunditates frustratur ac deludit; sic ut illi tristissimam sortem, quam Israëlico populo minitabatur olim Deus, meritò experiantur. *Si audiēris vocem Domini tui*, Deut. 28. inquiebat Deus populum suum adhortans ad impleendam legem, quam sanciverat, *venient super te benedictiones universæ & apprehendent te; benedictus eris in civitate, & benedictus in agro, benedictus eris ingrediens & egrediens: Immittet Deus benedictionem super omnia opera manuum tuarum, & abundare te faciet omnibus bonis;* Mox contraria minitans fata, si parum obsequentem populum habuisset, adjicit. *Si nolueris audiēre vocem Domini tui, venient super te maledictiones universæ: maledictus eris in agro, maledictus in civitate, emittet Dominus super te esuriem & famem, donec conterat te & perdat velociter.*

An non enim verò malorum genus omne viderimus quotidie in eos incidere, qui, cùm ad facer-

Q 4

dotium

dotium, vel ad sanctioris vitæ genus vocati essent, solutioris vitæ deliniti illecebris, parentum blan-
ditijs victi, æqualium seducti exemplis, amplissimi
patrimonij expectatione superati, conjugijs, armis,
negotijs se se immiscuerunt. Miramur aliquando
viros florentes opibus & dignitate præstantes, re-
pentino fortunæ flatu nudatos ac spoliatos, ad ex-
tremas inopiæ fordes & incommoda redactos;
qua tam insperataæ calamitatis causa? *Vocavi & re-
nuisti.* Prov. 1. Queruntur nonnulli sibi omnia
malè succedere, sublapsa retro ferri negotia, ter-
ram sterilescere, arescere sibi cœlum; si contra-
hant, fraudem pati; si lite contendant, causâ ca-
dere. Quæris causam? *Vocavi & renuisti.* Vide-
mus aliquando non sine tacitâ indignatione jurgia,
dissidia, rixas inter conjuges; nulla pax domi, nullus
societatis fructus, inimica cuncta & hostilia: ne
mirere; *vocavi & renuisti.* Audimus interdum
adolescentes bonæ olim frugis, morumque suavis-
simorum, nobis notos & consuetudine conjunctos,
ex primis illis, quibus imbuti olim fuerant, pietatis
institutis, ad perditorum juvenum transiisse mores,
in eorum societatem immisisse se penitus, cum ijs
domi, cum ijs foris, cum ijs interdui, semper cum
ijs & ubique; mox ortâ contentionе ventum ad
jurgia, statim ad arma, dein in arenam, depugnâsse,
concidisse: alium occubuisse susceptis alienis ini-
micijs, alium æmolorum odijs oppressum, alium
inter ludos, compotationes, aleam, & tumultuan-
tium rixas miserabiliter obiisse: quid ita? *Vocavi,*
& renuisti.

Hic verò, quamquam animus horret & præ-
luctu nimio meminisse refugit, non possum tamen
quæ vestrâ omnium gratiâ obductam nondum re-
fricem plagam, quam tristissimus unius ex meis di-
cipulis interitus non ita pridem infixit. Erat ille
ex nobilissimâ editus prosapiâ, formâ corporis
egre-

egregius; ingenij vi, subtilitate, perspicaciâ nemi inferior. Accedebat mira quædam indolis suavitas, candor animi, morum innocentia, pietas singularis & in persungendis singulis officijs sui partibus accurata sedulitas. Is Melitenses inter equites admodum puer adscriptus, strictioris vitæ desiderio militaris ordinis insignia, Crucem posuerat, & Ecclesiasticæ militiæ dederat nomen, totum se postmodum divino obsequio mancipaturus. Interim mediâ in acie occidit frater natu major, Juvenis omni laude cumulatus. Ille, cuius miserabilem casum describimus, occiso fratre, diu multumque dubitavit, incertus quid ageret. Hinc ampla, quæ labantis domus columen unicum spectabat, hæreditas, insitus nobilium sanguini illustrandi nominis amor, Majorum gloria, & recens adhuc fratri pro patriâ fortiter morientis exemplum juvenilem animum invitabant. Inde retrahebant providendæ inter cætera salutis solicitude, multa, quibus militaris vita obnoxia est, pericula, & firmum, quod elicuerat jam sæpius, devovendi se in omne tempus altaris ministerio propositum. Vicit tamen Adolescentis constantiam parentum libido; & splendidioris fortunæ fulgoribus perstricti juniores oculi, à pavidendis rerum æternarum momentis abstinuerunt. Quid plura? Vocantem Deum negligit: Ecclesiasticæ disciplinæ profitendæ abjicit consilium, ad arma convolat, & ... Sed quid ego hæc revolvo tam tristia, tam ingrata? ah! finite me saltem, Adolescentes, aliquas acerbissimo juvenis amantissimi fao lacrymas impertiri: finite inanibus quanquam, nihilque profuturis querelis prosequi luctuosam funestissimi casus memoriam. Vix erat ille ad primam expeditionem bellicam profectus, cum ecce repentina inter ipsum aliumque ejusdem ætatis socium rixa incidit. Venit ad manus, stringuntur enses, digladiantur

Q. 5

ambo

ambo paribus animis atque odijs, donec infelix
juvenis, quem servatum vellemus & incolumem,
lethali confossus vulnera animam exspirat, brevi
quantumvis ad pœnitendum temporis spatio priva-
tus. O duras miseri adolescentis vices! ô sortem
asperam, ô mortem acerbissimo fletu deplorant-
dam!

Hinc porrò sumite exemplum, quod vo-
bis ex usu sit, Adolescentes. Intelligite, quanti sit
ad salutem æternam vocanti Deo esse obsequentem:
ac si vocem Domini aliquando audieritis, oro vos
atque obtestor cum Regio Vate, *nolite obdurare corda
vestra*, Psal. 94. Verum sit haec tenus satis ostendisse
quanti momenti sit ad salutem, divinam in eligendo
vitæ statu vocationem sequi; jam quibus illa vocatio
rationibus innoscere possit, diligenter inquiramus.

DE STATU VITÆ RITE ELIGENDO.

*Vias tuas, Domine, demonstra mihi, & se-
mitas tuas edoce me.* Psal. 24.

ORATIO XX.

QUæ dicta sunt nuper à nobis ad demonstrandam
divinæ vocationis sequendæ necessitatem, nul-
lus ego dubitem, Adolescentes, quin ita convi-
cerint unumquemque vestrum, ut animis benè præ-
paratis